

4. Dmyrto Nikiforov. Chy mozhe prokuror oskarzhyty postanovu pro koruptsiine pravoporushennia? [Can a prosecutor appeal a decision on a corruption offense?]. *Liha: veb-sait*. Retrieved from: <https://blog.liga.net/user/dnikiforov/article/29731> [in Ukrainian].

5. Povnovazhennia prokurora pry oskarzhenni postanovy mistsevoho sudu khochut rozshyryty. [They want to expand the powers of the prosecutor when appealing the decision of the local court]. *Kyivskiy raionnyi sud mista Odesa: veb-sait*. Retrieved from: <https://kievskiyud.od.ua/press-department/all-news/3633-povnovazhennya-prokurora-pri-oskarzhenni-postanovi-mistsevogo-sudu-khochut-rozshiriti> [in Ukrainian].

6. Pro deiaki pytannia dotrymattia rozumnykh strokiv rozghliadu sudamy tsyvilnykh, kryminalnykh sprav i sprav pro administratyvni pravoporushennia. (2014, October 17). [On some issues of observance of reasonable terms of consideration by courts of civil, criminal cases and cases on administrative offenses]. *Postanova plenumu vyshchoho spetsializovano sudu Ukrainy z rozghliadu tsyvilnykh i kryminalnykh sprav № 11*. Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0011740-14#Text> [in Ukrainian].

Стаття надійшла до редакції: 18.10.2019

УДК 342.95 (477)

Полянський Антон Олександрович,
кандидат юридичних наук,
здобувач Університету сучасних знань
<https://orcid.org/0000-0003-3005-8206>

ПОНЯТТЯ ТА СИСТЕМА СУДОВО-ЕКСПЕРТНИХ УСТАНОВ ТА ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ

У статті проаналізовано наукові підходи до змісту поняття «правоохоронні органи» на основі яких сформульовано авторське розуміння останніх, а також побудовано теоретичну обґрунтований погляд щодо їх структури. Звертається увага на визначення судово-експертних установ та наукові оцінки особливостей даних органів. Сформульовано тлумачення судово-експертних установ, а також наведено їх систему.

Ключові слова: правоохоронні органи, судово-експертні установи, система правоохоронних органів, структура судово-експертних установ.

Polyansky A. THE CONCEPT AND SYSTEM OF FORENSIC INSTITUTIONS AND LAW ENFORCEMENT AUTHORITIES

The article analyzes the scientific approaches to the content of the concept of "law enforcement agencies" on the basis of which the author's understanding of the latter is formulated, as well as a theoretically sound view of their structure. Attention is paid to the definition of forensic institutions and scientific assessments of the features of these bodies. The interpretation of forensic institutions is formulated, as well as their system is given.

Key words: law enforcement bodies, forensic institutions, system of law enforcement bodies, structure of forensic institutions.

Постановка проблеми. Будь-яка держава – це не тільки правова система саморегуляції суспільства, але й також сукупність спеціалізованих суб'єктів, що виступають носіями державної влади, а також виконують інші важливі для країни та її населення функції. Судово-експертні установи та правоохоронні органи підпадають під наведене визначення, адже їх діяльність спрямовано на вирішення соціально значущих питань, пов'язаних із охороною та захистом людських прав, свобод та інтересів від противоправного впливу. При цьому, незважаючи на тісну взаємодію судово-експертні установи та правоохоронні органи формують собою цілком незалежні системи, унікальність яких виражено в їх сутності та структурі.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Юридична природа та правовий статус правоохоронних органів та судово-експертних установ окремо неодноразово ставали предметом наукового дослідження таких вчених, як В.М. Кириченко, О.М. Куракін, Г.Ю. Шкіря, М.І. Мельник, В.П. Бойко, О.Л. Соколенко, В.Т. Маляренко, А.П. Гель, В.Я. Тацій, О.М. Ключев, Ю.П. Аленіна, В.Д. Арсеньєв, П.А. Лупинська, С.В. Слїнько та інші. Разом з цим доводиться констатувати, що в науковій площині відсутні дослідження, в яких би проводився системний аналіз змісту та структури судово-експертних установ та правоохоронних органів.

Метою статті виступає формування визначення поняття правоохоронних органів та судово-експертних установ, а також теоретичного погляду на їх структуру.

Виклад основного матеріалу дослідження. Починаючи наукову розробку із визначення поняття та структури безпосередньо правоохоронних органів відмітимо, що на сьогоднішній день існує декілька підходів до тлумачення змісту останніх, а також їх переліку. Наприклад, М.І. Мельник наголошує на тому, що правоохоронний орган – це державний, як правило, озброєний орган, який виконує правоохоронні функції й у

2019. Випуск 6. Спецвипуск. Том 2.

зв'язку з цим потребує специфічного матеріального та іншого забезпечення. З метою ефективного виконання своїх обов'язків працівники наділяються різноманітними специфічними правами, мають відповідні пільги, зовнішні ознаки приналежності до правоохоронних органів, користуються підвищеним правовим захистом [1, с.43–44;2, с.119]. Подібну точку зору підтримує В.П. Бойко який наголошує: «Правоохоронні органи – державні органи, основною функцією яких є охорона законності та правопорядку, захист прав та свобод людини, боротьба зі злочинністю» [3].

Натомість, існує також ряд інших концептуальних позицій. Наприклад, за Ю.С. Шемшученка, правоохоронні органи – це державні органи, спеціально уповноважені здійснювати контроль за точним і неухильним додержанням законів, забезпечувати законність і правопорядок, боротьбу зі злочинністю, захист прав і свобод громадян, застосовувати заходи державного примусу до правопорушників» [4, с.695–696]. Д.П. Фіолевський правоохоронними органами називає передбачений Конституцією і законами України перелік спеціальних установ, організацій і підрозділів, на які покладено правоохоронну діяльність у державі [5]. О. М. Бандурка зазначає, що правоохоронні органи – це державні заклади й організації, які функціонують у суспільстві, головною метою діяльності яких є забезпечення законності, боротьба зі злочинністю та іншими правопорушеннями [6, с.21–23].

У законодавчих положеннях поняття правоохоронних органів не визначено, натомість, звертається увага на їх структуровану сукупність. Згідно з положеннями Закону України «Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів» від 23.12.1993 №3781-ХІІ останні включають в себе – органи прокуратури, Національної поліції, служби безпеки, Військової служби правопорядку у Збройних Силах України, Національне антикорупційне бюро України, органи охорони державного кордону, органи доходів і зборів, органи і установи виконання покарань, слідчі ізолятори, органи державного фінансового контролю, рибоохорони, державної лісової охорони, інші органи, які здійснюють правозастосовні або правоохоронні функції [7].

Таким чином, беручи до уваги наведені особливості, правоохоронні органи варто розуміти як окрему групу органів державної влади, які відповідно до чинного законодавства України здійснюють правоохоронну діяльність та які уповноважені забезпечувати режим законності та непорушності прав і свобод людини в державі за рахунок найбільш сурових заходів та методів державного примусу.

Зазначене визначення надає чітке уявлення про те, які саме органи можна віднести до правоохоронних, однак, ніяким чином не пояснює аспект їх систематизації. Так, наприклад, відповідно до наведеного тлумачення беззаперечним є відношення до правоохоронних органів, наприклад, Національної поліції України, Служби безпеки України, прокуратури тощо. Водночас, в цьому аспекті варто заперечити приналежність до них суду, адвокатури та нотаріату. Так, останні структури в своїй роботі в той чи інший спосіб забезпечують законність та захист прав і свобод людини і громадянина, водночас: 1) адвокатура та нотаріат – це не орган державної влади, а суд взагалі є органами правосуддя; 2) правоохоронна функція даних структур має опосередкований характер та не становить основну ціль їх роботи; 3) лише окремі судді можуть використовувати в своїй роботі заходи державного примусу, однак, в розрізі процесуальних правовідносин.

В цей же час, виникає питання про те, як саме систематизують правоохоронні органи, які відповідають вимогам наведеного поняття, адже в більшості випадків вони виконують вкрай різні завдання та мають індивідуальне публічно-правове призначення. Так, на наш погляд, при розгляді всієї системи правоохоронних органів варто брати до уваги ступінь їх незалежності, а також факт підпорядкованості центральним органам виконавчої влади та глибини «залученості» до реалізації державної політики. Наприклад, якщо взяти до уваги Державну податкову службу України (далі – ДПС) та Державну митну службу (далі – ДМС) то обидва даних органи являють собою центральні органи виконавчої влади, діяльність яких спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через Міністра фінансів і який реалізує державну податкову політику, державну політику з адміністрування єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування, а також державну митну політику, державну політику у сфері боротьби з правопорушеннями під час застосування законодавства з питань митної справи [9].

Разом з цим існують органи незалежні, функціонування яких не відбувається у централізованій системі органів виконавчої влади, прикладом яких є прокуратура України, Державне бюро розслідувань та Національне антикорупційне бюро України. Так, наприклад, НАБУ є державним правоохоронним органом, на який покладається попередження, виявлення, припинення, розслідування та розкриття корупційних правопорушень, віднесених до його підслідності, а також запобігання вчиненню нових [10].

Існують також правоохоронні органи, що не входять до жодної з представник груп. Наприклад, відповідно до Закону України «Про Службу безпеки України» від 25.03.1992 №2229-ХІІ СБУ – це державний орган спеціального призначення з правоохоронними функціями, який забезпечує державну безпеку України. Служба безпеки України підпорядкована Президенту України [11].

Виділити також треба Національну гвардію України, який відповідно до законодавства є військовим формуванням з правоохоронними функціями, що входить до системи Міністерства внутрішніх справ України і призначено для виконання завдань із захисту та охорони життя, прав, свобод і законних інтересів громадян, суспільства і держави від кримінальних та інших протиправних посягань, охорони громадського порядку та забезпечення громадської безпеки, а також у взаємодії з правоохоронними органами - із забезпечення державної безпеки і захисту державного кордону, припинення терористичної діяльності, діяльності незаконних

воєнізованих або збройних формувань (груп), терористичних організацій, організованих груп та злочинних організацій [12].

Окрему увагу слід також приділити правовому статусу Військової служби правопорядку у Збройних Силах України, яка у законодавчих положеннях характеризується, як спеціальне правоохоронне формування у складі Збройних Сил України, призначене для забезпечення правопорядку і військової дисципліни серед військовослужбовців Збройних Сил України у місцях дислокації військових частин, у військових навчальних закладах, установах та організаціях, військових містечках, на вулицях і в громадських місцях; для запобігання кримінальним та іншим правопорушенням у Збройних Силах України, їх припинення; для захисту життя, здоров'я, прав і законних інтересів військовослужбовців, військовозобов'язаних під час проходження ними зборів, працівників Збройних Сил України, а також для захисту майна Збройних Сил України від розкрадання та інших протиправних посягань, а так само для участі у протидії диверсійним проявам і терористичним актам на військових об'єктах [13].

Таким чином, визначивши поняття правоохоронних органів, а також визначивши особливості правового статусу окремих, віднесених до них владних відомств, ми дійшли висновку, що систему правоохоронних органів складають:

- 1) правоохоронні органи, які входять до централізованої структури органів виконавчої влади та які приймають участь в реалізації державної політики у відповідній суспільній галузі – Державна митна служба, Державна податкова служба (підпорядковуються Міністерству фінансів України); Державна прикордонна служба та Національна поліція України (підпорядковуються Міністерству внутрішніх справ України); Державна кримінально-виконавча служба України (координується Міністерством юстиції України) тощо;
- 2) незалежні правоохоронні органи повноваження яких не пов'язано із реалізацією державної політики – Національне антикорупційне бюро України, Державне бюро розслідувань, прокуратура України тощо;
- 3) спеціальні правоохоронні органи із особливим правовим статусом – Служба безпеки України (державний орган спеціального призначення); Військова служба правопорядку у Збройних Силах України (спеціальне правоохоронне формування у складі Збройних Сил України); Національна гвардія України (військове формування з правоохоронними функціями) і таке інше.

Переходячи до аналізу поняття та особливостей судово-експертних установ зазначимо, що останні, хоча і перебувають у віданні держави та загалом мають цілком офіційний статус, не є державними органами у вище окресленому розумінні. Як указує В.Т. Маляренко, Ю.П. Аленіна, судово-експертні установи - це організації де відбувається судово-експертна діяльність, вона проводиться саме в спеціальних експертних закладах. Як вказують вчені, до судово-експертних установ можуть залучати судових експертів, співробітників судово-експертних установ, обізнаних осіб, для яких проведення судової експертизи не є обов'язковим [14, с.479]. В.Д. Арсенєв зазначив, що судово-експертні органи виступають основним суб'єктами у проведенні експертизи. Експерт як фізична особа, виступає центральним суб'єктом кримінально-процесуальних відносин, що виникають при призначенні експертизи; він має певні процесуальні права, обов'язки і несе відповідальність за невиконання останніх [15]. За розумінням П.А. Лупинської судово-експертні установи – це спеціалізовані державні установи (або їх підрозділи), головною функцією яких є організація та виробництво судових експертиз. Вони виробляють судові експертизи за запитами уповноважених правоохоронних органів та їх представників, зокрема, слідчих, дізнавачів і таке інше [14]. У визначенні В.М. Тертишника та С.В. Слінько судово-експертні установи – це самостійні державні інституції, спеціально уповноважені на проведення судових експертиз [16, с.206].

Крім того, на відміну від правоохоронних органів, питання діяльності судово-експертних установ та їх система чітко окреслені у законодавчих положеннях. Відповідно до Закону України «Про судову експертизу» від 25.02.1994 №4038-ХІІ судово-експертну діяльність здійснюють державні спеціалізовані установи, їх територіальні філії, експертні установи комунальної форми власності, а також судові експерти, які не є працівниками зазначених установ, та інші фахівці (експерти) з відповідних галузей знань у порядку та на умовах, визначених законодавством. До державних спеціалізованих установ належать: науково-дослідні установи судових експертиз Міністерства юстиції України; науково-дослідні установи судових експертиз, судово-медичні та судово-психіатричні установи Міністерства охорони здоров'я України; експертні служби Міністерства внутрішніх справ України, Міністерства оборони України, Служби безпеки України та Державної прикордонної служби України. Виключно державними спеціалізованими установами здійснюється судово-експертна діяльність, пов'язана з проведенням криміналістичних, судово-медичних і судово-психіатричних експертиз. При цьому, виключно державними спеціалізованими установами здійснюється судово-експертна діяльність, пов'язана з проведенням криміналістичних, судово-медичних і судово-психіатричних експертиз. [17].

Отже, ключовими особливостями судово-експертних установ, які відрізняються їх від правоохоронних органів є: по-перше, судово-експертні установи не є органами державної влади та не реалізують в своїй роботі функції держави, проте, вони здійснюють суспільно-важливу діяльність пов'язану із проведенням експертних досліджень результати яких можуть використовуватись в процесі правоохоронної діяльності; по-друге, судово-експертні установи – це не тільки державні організації, але й юридичні особи комунальної форми власності, які відповідно до визначеного законодавством порядку мають право проводити судово-експертну діяльність; по-

третє, структура судово-експертних установ державного типу є чітко внормованою та упорядкованою на законодавчому рівні; по-четверте, ключовою та єдиною метою діяльності судово-експертних установ є провадження якісних судово-експертних досліджень відповідно до передбачених нормативно-правовою базою підстав.

Висновки. Підводячи підсумки проведеного в статті дослідження відмітимо, що відповідно до вищевикладених особливостей судово-експертні установи – це спеціалізовані юридичні особи, які наділені повноваженнями здійснювати діяльність, пов'язано із проведенням судових на підставах та в порядку визначеному законодавством України. Структура судово-експертних установ пов'язана із формою власності останніх. Так, на сьогоднішній день можна виділити комунальні судово-експертні установи; судово-експертні установи міністерств (Міністерства внутрішніх справ України, Міністерства оборони України, Міністерства охорони здоров'я); судово-експертні установи центральних органів державної влади (Служби безпеки України, Державної прикордонної служби України).

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ:

1. Мельник М. І Правоохоронні органи та правоохоронна діяльність : [навч. посібн.] / М. І. Мельник, М. І. Хавралюк. К. : Атіка, 2002. 576 с.
2. Денисюк С.Ф. Громадський контроль за правоохоронною діяльністю в Україні: адміністративно-правові засади: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07. Київ: Київський міжнародний університет. 2010. 393 с.
3. Котляренко О. Військова служба правопорядку суб'єкт реалізації правоохоронної функції держави. *Вісник Національної академії прокуратури України*. 2013. №1. С. 116-121.
4. Великий енциклопедичний юридичний словник / за ред. акад. НАН України Ю.С. Шемшученка. К.: Юри_дична думка, 2007. 992 с.
5. Нагорна В.В. Щодо проблеми визначення поняття «правоохоронні органи» у правовій науці та законодавстві України. *Юридичний науковий електронний журнал*. №6/2018. С. 44-48.
6. Бандурка А. Н. Судебные и правоохранительные органы Украины. Х.: Университет внутренних дел, 1999. 350 с.
7. Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів: закон від 23.12.1993 №3781-ХІІ. *Відомості Верховної Ради України*. 1994. №11. ст.50.
8. Про затвердження положень про Державну податкову службу України та Державну митну службу України: постанова від 06.03.2019 №227. *Офіційний вісник України*. 2019. №26. ст.900.
9. Про Національне антикорупційне бюро України: Закон від 14.10.2014 № 1698-VII. *Відомості Верховної Ради України*. 2014, № 47, ст. 2051.
10. Про Національне антикорупційне бюро України: Закон від 14.10.2014 №1698-VII. *Відомості Верховної Ради України*. 2014. №47. ст.2051.
11. Про Службу безпеки України: закон від 25.03.1992 №2229-ХІІ. *Відомості Верховної ради України*. 1992. №27. ст.382.
12. Про Національну гвардію України: закон від 13.03.2014 №876-VII. *Відомості Верховної Ради України*. 2014. №17. ст.1216.
13. Про Військову службу правопорядку у Збройних Силах України: закон від 07.03.2002 №3099-III./ *Відомості Верховної Ради України*. 2002. №32. ст.225.
14. Уголовно-процесуальний кодекс України: науч.-практ. комментарий / под общ. ред. В. Т. Маляренко, Ю. П. Аленина. Харків, 2005. 968 с.
15. Дудіч А.В. Поняття судового експерта як учасника кримінального провадження. *Кримінальне право, кримінальний процес та криміналістика. Наше право*. 2014. № 6. С.139-140.
16. Тертышник В.М., Слинко С.В. Теория доказательств: учебное издание. Арис. 1998. 256 с.
17. Про судову експертизу: закон від 25.02.1994 №4038-ХІІ. *Відомості Верховної Ради України*. 1994. №28. ст.232.

REFERENCES:

- 1.Melnyk, M. I (2002). *Pravookhoronni orhany ta pravookhoronna diialnist : navch. posibn.* [Law enforcement agencies and law enforcement activities]. K. : Atika [in Ukrainian].
- 2.Denysiuk, S.F. (2010). *Hromadskiy kontrol za pravookhoronnoiu diialnistiu v Ukraini: administratyvno-pravovi zasady.* [Public control over law enforcement in Ukraine: administrative and legal principles]. Candidate's thesis. Kyiv: Kyivskiy mizhnarodnyi universytet [in Ukrainian].
- 3.Kotliarenko, O. (2013). *Viiskova sluzhba pravoporiadku subiekt realizatsii pravookhoronnoi funksii derzhavy.* [Military service of law and order subject of implementation of the law enforcement function of the state]. *Visnyk Natsionalnoi akademii prokuratury Ukrainy*,1, 116-121. [in Ukrainian].
- 4.Shemshuchenko, Yu.S. (Ed.). (2007). *Velykyi entsyklopedychnyi yurydychnyi slovnyk.* [Large encyclopedic legal dictionary]. K.: Yurydychna dumka [in Ukrainian].
- 5.Nahorna, V.V. (2018). *Shchodo problemy vyznachennia poniattia «pravookhoronni orhany» u pravovii nauksii ta zakonodavstvi Ukrainy.* [On the problem of defining the concept of "law enforcement agencies" in legal science and legislation of Ukraine]. *Yurydychnyi naukovyi elektronnyi zhurnal*, 6, 44-48. [in Ukrainian].
- 6.Bandurka, A. N. (1999). *Sudebnye y pravookhranytelnye orhany Ukrainy.* [Judicial and law enforcement agencies of Ukraine]. Kh.: Unyversytet vnutrennykh del [in Ukrainian].

7. Pro derzhavnyi zakhyst pratsivnykiv sudu i pravookhoronnykh orhaniv. (1993, December 23). [On state protection of employees of courts and law enforcement agencies]. *Zakon Ukraini №3781-KhII. Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, 11, 50 [in Ukrainian].
8. Pro zatverdzhennia polozhen pro Derzhavnu podatkovu sluzhbu Ukrainy ta Derzhavnu mytnu sluzhbu Ukrainy. (2019, March 06). [On approval of the provisions on the State Tax Service of Ukraine and the State Customs Service of Ukraine: Resolution of 06.03.2019 №227]. *Postanova №227. Ofitsiyni visnyk Ukrainy*, 26, 900. [in Ukrainian].
9. Pro Natsionalne antykoruptsiine biuro Ukrainy. (2014, October 14). [On the National Anti-Corruption Bureau of Ukraine]. *Zakon № 1698-VII. Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, 47, 2051. [in Ukrainian].
10. Pro Natsionalne antykoruptsiine biuro Ukrainy. (2014, October 14). [On the National Anti-Corruption Bureau of Ukraine]. *Zakon № 1698-VII. Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, 47, 2051. [in Ukrainian].
11. Pro Sluzhbu bezpeky Ukrainy. (1992, March 25). [On the Security Service of Ukraine]. *Zakon №2229-KhII. Vidomosti Verkhovnoi rady Ukrainy*, 27, 382. [in Ukrainian].
12. Pro Natsionalnu hvardiiu Ukrainy. (2014). [On the National Guard of Ukraine]. *Zakon vid 13.03.2014 №876-VII. Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, 17, 1216. [in Ukrainian].
13. Pro Viiskovu sluzhbu pravoporiadku u Zbroinykh Sylakh Ukrainy. (2002). [On the Military Law Enforcement Service in the Armed Forces of Ukraine]. *Zakon vid №3099-III. Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, 32, 225. [in Ukrainian].
14. Maliarenko, V. T., & Alenyn, Yu. P. (2005). *Uholovno-protseessualni kodeks Ukrayny: nauch.-prakt. kommentary*. [Criminal Procedure Code of Ukraine: scientific-practical. comment]. Kharkiv [in Ukrainian].
15. Dudich, A.V. (2014). Poniattia sudovoho ekspert a yak uchashnyka kryminalnoho provadzhennia. *Kryminalne pravo, kryminalnyi protses ta kryminalistyka*. [The concept of forensic expert as a participant in criminal proceedings]. *Nashe pravo*, 6, 139-140 [in Ukrainian].
16. Tertyshnyk, V.M., & Slynko, S.V. (1998). *Teoriya dokazatelstv: uchebnoe yzdanye*. [Theory of evidence: a textbook]. Arys [in Russian].
17. Pro sudovu ekspertyzu. (1994, February 25). [On forensic examination]. *Zakon №4038-KhII. Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, 28, 232. [in Ukrainian].

Стаття надійшла до редакції: 18.10.2019

УДК 342.98(477)

Василенко Віктор,
заступник декана факультету № 5
Харківського національного університету
внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент

ПРАВОЗАХИСНІ ОРГАНІЗАЦІЇ ЯК СУБ'ЄКТИ ГРОМАДСЬКОГО КОНТРОЛЮ ЗА ДІЯЛЬНІСТЮ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ

У статті наведено наукові підходи щодо визначення поняття «правозахисні організації». Проаналізовано положення норм законодавства, що регламентують діяльність правозахисних громадських організацій. Констатовано недосконалість чинного законодавства про діяльність Національної поліції, зокрема в частині відсутності положення про участь правозахисних організацій в заходах громадського контролю за діяльністю поліції. Обґрунтовано доцільність внесення змін та доповнень до положень Закону України «Про Національну поліцію» в розрізі удосконалення правового статусу правозахисних організацій, як суб'єктів громадського контролю за роботою Національної поліції України.

Ключові слова: громадські організації, правозахисні організації, громадський контроль, Національна поліція.

Vasylenko V. HUMAN RIGHTS ORGANIZATIONS AS SUBJECTS OF PUBLIC CONTROL OVER THE ACTIVITIES OF THE NATIONAL POLICE

The author of the article has provided scientific approaches on determining the concept of “human rights organizations”. The provisions of the legislation regulating the activities of human rights NGOs have been analyzed. The author has stated the imperfection of the current legislation on the activities of the National Police, in particular regarding the lack of a provision on the participation of human rights organizations in measures of public control over the activities of the police. The author has substantiated the expediency of making amendments and alterations to the provisions of the Law of Ukraine “On the National Police” in terms of improving the legal status of human rights organizations as subjects of public control over the activities of the National Police of Ukraine.

Key words: NGOs, human rights organizations, public control, National Police.

Постановка проблеми. Конституція України проголосила, що громадяни України мають право на свободу об'єднання у політичні партії та громадські організації для здійснення і захисту своїх прав і свобод та